

19. Dec. 1844

FACTS

Date:

19. Dec. 1844

Page number:

Dagbog D, side 1-2

TRANSCRIPTION

19 Dec: 44.

Grundtonen

Aaret er snart omme, og hvad andet kan jeg sige derom, end: at det bragte mig kun endnu bittre Skuffelser, end de foregaaende. Det drev mig til at klage og jamre, men kunde hverken drive mig til Fortvivlelse eller Virksomhed. Jeg gaaer nu i Seng, og skjøndt det er noget af det jeg helst gjør, saa er det dog heller ikke med synderlig Glæde, thi jeg er ikke mere træt om Aftenen end om Morgen, vel snarere mindre, thi om Morgen ligger den lange Dag for mig som en Byrde, om Aftenen veed jeg at jeg for en Tid kan ganske glemme Alt, jeg drømmer aldrig, eller dog saare •2• sjældent, jeg sover bare, 10 Timer som ingenting, og, som en Steen. Jeg gad vidst, hvad Enden skal blive, jeg er ganske nysgjerrig efter at faa det at vide. Egen Villie, Bestemmelse, Kraft det er Ting jeg kun kjender von hören sagen, jeg forekommer mig selv som en Gjenstand, en Prop eller saadant Noget, der driver paa med Strømmen, kommer ikke noget Halmstraa iveien, da kan Farten blive lang nok. Jeg er et Asen! I Momenter kan jeg føle mig glad og endogsaa lykkelig naar jeg glemmer Alt for en af mine Yndlingsdrømme, men indre Ro og Holdning, nei, deraf er intet Spor. En Kop Kaffe og en Pibe, stærk Kaffe og god Tobak, er sandelig en af mine største Nydelser og, ærligt talt, gav jeg gjerne alle de Dage, jeg endnu har tilbage bort til den første, der maatte ønske dem. Thi hvad er der at vente? hvad [overstreget: jeg] kan jeg opleve, der kan gjøre mig større Glæde, end en Pibe Tobak? Gaaer jeg ikke som i et Tøier, der kun rækker et vist Stykke. Lorenz Frølich har vel muntret mig en Deel, men, til syvende og sidst, er han stort bedre faren? – Jeg gider ikke! det er mit Mundheld, og det lader til at være Solens med; hvorfor Pokker kan den ikke en Dag blive reent borte, det var dog morsomt, og den gider jo ikke anstrenge sig saameget, at den kan sende saameget som een eneste Straale af de mange, den skal have, igjennem Taage og Regn ned til Pølen, hvor de lykkelige Mennesker vade omkring. – Saa nu skal jeg ærgre mig over denne Udgydelse, hvad jeg dog besluttede at holde min nye Bog fri for, men, hvorfor skulde den blive bedre end de ældre – Lirum, larum i een Kjøre, Dag ud og Dag ind, Aar efter Aar, det er et livligt Liv, man fører – dit Bæst! har du ikke Æde, Drikke og Tag over Hovedet og dertil en Kasse at snue i?

Mit Arbejde.

16 December 1847.

Til B. Ringe, som skulde komme ind til den næstfølgende Jule, har
j. levet Bidaag. Naalands Fælle er alt indkommet. De to andre pines
mig end en, de Tiden er en Knap. Slutnings bignetten til Malmwedde
Læremale har j. idag atest ved Følelids Hjelp, men det er snarere
end en Spøge, som j. imorgen skulde tegne paa Sten (for første Gang).
Tiden Nyltars gave af P. L. Møller har j. ogsaa gjort en lille Tegning,
som i disse Dage bliver skæret: Træ. Den lille Parti af Lydsiden af
Jesens, som j. tillige atest idag, er ikke lykkedes, da j. forstodde
at bringe flere Ofteringer, hvorat j. ender har agnæet de forskjellige
Toner, som j. troede alt ved Naalens Brag at have faaet. Måling
har j. ender ved Palerstalet bringe nogen Høflighed ind i.
Minne Malmwedde hvide, der Næst er saa smukt, at det er umuligt
at male, heldt da j. ikke som Theogard kan gaa hen ved Hånden
og blande Farverne, og Lupa hen til Billedet: Mærk at male,
en egen Methode, som vel kan lade sig bringe ved saa store Sager,
som hans og med saa god. Fine, som hans. - Foruden Løse
til en stor Tegn, har j. to Billeder, der er paa et firdigt
de to Næst imed Løften, Aften - Blegpladerne ved Nymserne,
Midag - og Faar paa en Blad, Aften.

Grundtone.

19 Dec: 44.

Rest er snart omme, og hvad andet kan j. sige Løse, end: at det
bragt mig ikke end en Løse. Skuffelse, end de foregaende.
Det dres mig til at klage og jenne, men kunde have en mine mig,
til Fortvivlelse eller Vidskommen. Jy gaar mi ~~ind~~ i Løse, og dyndt
det er noget af det j. helst gir, saa er det dog heller ikke midt i
særlig Glæde, thi j. er ikke mere træt om Aftenen end om Morg-
nen, vel snarere mindre, thi om Morgen ligger den lange
Dag for mig som en Bjæde, om Aftenen er det j. for en Tid
har ganske glemt alt, j. som en aldag, eller dy saer

29
 sjældent, j' sover bare, 16 Timer som ingenting, og, som en
 steen. Jeg gad vist, hvad Lægen skal blive, j' er ganske mig
 igjennem ofte at far det at vide. Egen Villie, Rustemmel, Knecht
 det er Ting j' hæv kjender som hæv sager jeg fæstner
 mig selv som en Gjestand, en Pæg eller saadant Noget, der
 bliver fæstet med Stommen, kommer ikke noget Mellemstue
 imellem, da han Fasten blive lang nok. Og er det Gode!
 At Mærket kan j' føle mig glad og endogsaa lykkelig
 naar j' glemmer Alt for en af mine Husbands sønner,
 men indaa No og Hølling, nei, den er vist et Spe. En
 Kog Kaffe og en Pibe, stærk Kaffe og god Tabak, er sandelig
 en af mine største Nødvær og, endog talt, gav j' gjennem alle de
 Dage, j' endnu har tilbage det til den fort, der maatte ønske
 som. Thi hvad er den at vente? Hvad j' kan j' opleve, da kan
 give mig store Glæde, end en Pibe Tabak? Giv j' ikke som
 i de Tider, der kun vedder et vist Stykke. Lønnen Færdig har
 vel minnet mig en Duet, men det igjennem og videt, er
 han stort bedre færdig? - Og giv j' ikke! det er mit Mændskab, og
 det lader til at være Læns med i Mærket Pibe kan den ikke
 en Dag blive mere borte, det var dog morsomt, og der gider jo
 ikke anstrengelse sig saameget, at den kan sende saameget som
 en eneste Skæde af de mange, den skal have, i gennem
 Tæge og Pæge med til Pæge, hvor de lykkelige Mennesker
 rede omkring. - Ser vi skal j' sige mig over dens Møgel
 se, hvad j' sig hestattet, at holde min nye Pæg for, men,
 hvorfor skulle den blive bedre end de andre - Lønnen, Lønnen
 i en Hjør, Dag ind og Dag ind, Aar efter Aar, det er et
 luttigt Liv, man føler - det Bæst! har du ikke det, Drikke og Tæge
 over Mændet og det er kan at sige i?